

Pacific Herald.

Vol. 23

Tacoma og Seattle, Wash., 119 So. 14 St., 28. Mars, 1913.

No. 13

Vængel efter at tjene Gud.

O Jesu Her, jeg vilde gjerne tjene
Dig helt med Hjerte, Liv og Stær og
Sind.

Mit Hjerte længes efter dette ene.
At trænge dybere i Raaden ind

Men af! mit Gud er uds, Annet
væller,

Kør jeg skal følge Dig i Dine Spor,
O, tænd du for mig Dødets Store
Galler.

Saa jeg kan vide sikkert, hvor jeg
gaar.

O Jesu, du som givee suuge Smøle,
Du guder Balsam god i deres Saar
O, gør mig sterk og virksom i dit
Hjerte,

Saa jeg kan tjue dig fra Bar til
Bar!

Mit Liv er dit dit — trods alt det
dig tilhører.

Dig præver jeg dig på mørket
Sk.

Dig venter herfor sikkert, du mig
hører

Fra Verdens Synd og Drængel
frelst og fri.

Jochim Halland.

Betrægtning.

"Alle disse holdt endragtig ved
i Vor og Værfaldelse."

Nr. 61, 14.

Tiden mellem Jesu Opstandelse og
Raadens Udgudelisse var en Glædes-
en, en Haabets, en Forventningens Tid
for Herrens Disciple. De havde ver-
ret frødefulde Blidet til hund hellige
Sejer over Døden, han havde været
om blandt dem trætende og styrkende,
han havde fyldt deres Hjerte med
Fred, og de havde undrende set
ham mod Himmelens, da han gik
Hjem til sin himmelske Fader, og
Stær skulde ham for deres Ejne.
Han var ikke derved blevet bort for
dem, de havde ham i sine Hjerte,
og de havde Forsigtskellen saa ham
under alt som ville skille dem fra hinan-
den, i Bonnen træde sammen frem
for Gudsrone; da skulde han
helligbedene for det ene Større, at

Alt dette havde gjort dem saa
glade, det havde løftet Sindet opad,
de vendte Tankeerne bort fra det

Højtængelige bernede, det var lige-
som Guden var aaben for dem, de
var komme saa nærlig den himmelske
Fader, de havde saa undelig meget
at tale med ham om, og de fandt if-
fe blive trætte af at nærmere Hjertet
for ham. De bad vel højtlig om, at
Guds Raad måtte komme snart, at
de kunde blive udehulde til at gå ud i Verden med det store Værlab-

de bar i dit Hjerte. Det var en
sterk Værlabstrang. Værlabstrang
og Værlabstrang over dem, de længte-
de efter at få gaa ud og fortælle
om Guds store Gjældinger, saa alle
funde blive delagtige i den Hellig-
hed, saa havde holdt dem med ha-
abet og rig Glæde.

Derfor kom de sammen i selles
Raader, hvor de bad til Gud, hvor de
ligeledes træfde sig til sit store Tag-
mærk, og hvor de gennem Bonnen
udstalte sig Jesu og beredte sig til at
blive stor, værdig og tilfæde til at
udlægge den store Gave, de ventede
hos Værlabstrahlt fra Guds Raad.

Van diote Bonnenmede kom de og
jaa hærondere nærl. De bad saa
jommer med hærondere, den indre
des Hellighed blev stær og fast.
De fandt mere usmgt og singer,
der skilte dem fra hærondere; i an-
røster Ansfærtelse o.l., fandt de vorte
vildt forstællige. En Peter, en Jo-
hannes, en Jakob, en Thomas, de vor-
tet ikke som støtte i en Arm. Kri-
stendommen har meget at give de
forstættigste Menigheter, der vil

gaa hærondere for dems Sættie og tag
mod Guds Raad. Guds Raad la-
get de forstættige Endelag i Værlab-
stræde, belliger dem og ejer dem
tilfæde som villsigne Redslaber i
Guds Tjeneste, men beriliger ikke
hjem, der er viedommelig for den
enkelte. Hoevet enest Menighette og
hvært Høftelags Viendommelighed
har sin Bekydning i Guds Riges fro-
re Husholdninga pa Jorden.

Men ligeledes Apostlene i Bonnen
som binanden nærl, saa blev de et
trods al Forstædt, haaledes skal ogsaa
de Troende til alle Tider, midt
under alt som ville skille dem fra hinan-
den, i Bonnen træde sammen frem
for Gudsrone; da skulde For-
helligbedene for det ene Større, at

de alle er Bonn i det samme Fader
hus, frejlige ved samme Blod, fuldte
de vendte Tankeerne bort fra det

Det er et deligt Værlab, det til-
les op for os, saa hør Hjem i Jeru-
salæm, hvor Herrens Disciple var
værlabtigen forsamlede i Vor og
Værlabstræde. Raar skal otter den
Dag oprinde, da Disciplene over den
helle Jord otter famles til Vor, og
Hjertene saa himanden varmt im-
bed, fordi de under al Forstædt dog er
et, de alle begjører: "Guds Mandes
store Gave?"

Ru næmner sig vor Vindefest. O.
lad os bede sammen i Hellighed og
Tro, lad os bede om den stætte af
alle Guds store Gaver til Menne-
sines Vær.

("Hærlieblad.")

INDICUM CHEMNITI.

De Controversiis Quibusdam.

(Overfat af D. L.)

L.

Om den frie Vilje.

Stridighederne om denne Tog er
allermødeste Videnskabigheder
eller Partistridigheder; toretmed
jan. jan Luther med dette har erfaret,
hværen Lovens Lære om de men-
ighedslige stræders Hærdelæsse ved
Raadet eller Evangeliet Lære om
Guds Sans Velgjerninger beholdes i
sin Renheds i Kirken, uden at det vil
faa i Troslæren, som handlet om
den frie Vilje, blir besvaret efter Her-
rens Ord fra alle Hærdelæsninger.
Heller ikke vilde det være værligt
at parafise af Justus, Ireneus, Ter-
tullian, Clement, Originitis og Chrysostomus, at de vigtigste Affuit af
de kristelige Troeslære om Gonden
og om Kærværdiggjærelsen, enten har
været forstørret eller iafhold mifelig
hærdelæsse, hvorfaf Hærdelæshed følger,
at de har hvoret Læren om den frie
Vilje af den Guds Ordens Norm og
ind i naturlige Tanferelæsninger. Og
den Omstændighed, at der paa Augu-
stins Tid ved Guds Raad blev giv-
et noget Lys over Læren om
Raaden, er tilfæld og Begyndelsen til
at Læren om den frie Vilje iagen kom
fram i sin Renhed.

Vægledes paabegyndte Gud gjen-
nem Luther som sit Redslab Gjenop-
rettelsen af en renere Lære af Guds
Ord med dette Nisnits Renhelle som

gangspunkt. Heller ikke er det no-
gen Dansk em, at hvis der tilfælles
at der nogen Stogge otter fæsies over
bette Affuit, saa vil den rene Lære,
som af Guds Raade pa det flæsle
er fært frem i Været ved Luther's Ar-
bejde, lærer blive indhøjet i Dierfe.
Derfor lærer jeg dette, for at denne
Strid ikke skal regnes blandt de str-
idsløse og unadvendige Disputosser,
men at dens Raade, fulde og Hare
Afprægelse, en Maisteresse, der er Guds
velbeklagelig og tilfælles til Skam, kan
sæges i Skriften og overgåes til Et-
terslegien.

Der er i hele Affuit mange Spør-
smål, som hører sammen, men som
maa holdes adskilte, for at undgå
Forvirring af Begynderne.

Dagen af de gomle dage denne Da-
ring foretaget, at det med Genom til
Menigheds frie Vilje blir Spør-
smål om fire Ting, nemlig, om Vil-
jes Zillhæd:

1) Det Raadet.

2) Etter Raadet indtil Decima-
gen.

3) Etter Darmessen indtil He-
iligdomsrejsen.

4) Et leje Heiligdomsrejsen.
Men da der nu ikke er nogen
Diskussion om det leje og det
fæerde Raad, opstiller vi nu kun
de Spørsmål, hvormed der i vor
Tid er Strid, og nem herfor nu
gør Rum pa Religiøs og Si-
gærelse.

Der er Spørsmål om Raadens
Raad. Angaaende Stridighederne
om dele Spørsmål har Luther
afsluttet denne Spørgsmål i det, han
skriver til i Maj 26: "Dette har
jeg alene vallet formule med Gud.
Vi efter min Tid vil mange kom-
me frem med Værs og aufsæt dem
og deral betrof og besige alle
Zabildning. Men mi har jeg bl.
a. frest, at alt er nødvendigt og
maa ske; men tillige har jeg tilfæjet,
at man skal betragte den Raad, som
har oabenbaret sig. Men de vil
nu forbi alle disse Steder og fun-
dunge dem, hvorfaf de handles om
den farbare Gud. Derfor skal
de, som nu hører mig, komme ihu,
at man ikke skal forse efter den
farbare Guds Udvælgelse, men
at han skal lade sig nøje med den
Udvælgelse, som oabenbart ved
Og der hører allerede i Dørtræ-

itemmelle bemande sagte Herter om, at alle Ting var ifølge en absint Rødvendighed.

Det føres også, at Gud vinker alle Gjerninger ved Menneksene, de ene Gjerninger samellem den gode Og omendtligt disse Herter mi holdes huet, saa er det dog ingen Dovl om, at de engang vil komme cabent frem. Desuden herser der absolutist Disputater em, at den uigjenføde Vilje er under Toing.

Derfor er det nødvendigt, at der bringes disse trofste Hander og over givs til Østerkongen den ene lande, rette og flare Røding, der er i Leverens trænelle med Troen, Gud velbehagelig og naativ og frellesbringende for Sonningerne, for at der ikke af de Udtalejer, som fremsætter i Luthers og Melanchtonus første Skriften skal forværliges nie og abhænde Stridigheder, som næste Maade som Eccl i Augsburg og Regensburg høle Dage igennem fremvæng hine Disputater af Luthers og Melanchtonus første Skriften. Det er også givet, at både Lutens og Orde nos Karm bibeholdes, saaledes som de lader i den augsburgske Konfessionens 19de Artikel, og jeg vil sætte mit Utdredning vær samme Maade, som at det kan forstås hørledes næsten hvert Ord naar der i Maade, som her er Tale om.

Karri vi sørger ind på Vertræningerne over Guds Aktion i Naturen, Guds usæilbare Forudviiden, den Sandhed, at intet kan ske uden Guds Vilje, og at Gud bestemmer Begivenhederne og ikke behåber, da samler der sig mange uafelige Saader, og der synes at maaette sluttet til alle Tingos' absolute til de gode og til de onde Gjerninger. Men disse Speculationer falder Luther „den forborgne Gud“. Og til 1 Mos. 27 siger han: „Hvad den forborgne Gud angår, d. v. i. den Gud, som ikke er aabenbare i Ordet, hvad han er, hvad han gør, hvad han vil, saa sørger dette ikke mig ved. Men dette vedkommer mig, at jeg ved, hvad han har foretaket og hænder hans Ørst og Træfster.“ I denne Tag skal der ikke tankes og tales efter Speculationer og Folgefæltninger, som angår den forborgne og usæilige Gud, men efter det aabenbare Ord.

2. Den negative Side af Sagen maa utrusselig støtneres, nemlig at Gud ikke er Sondens Øphav eller Karer. Og denne Udtalelse maa igjen forstares ikke, at Gud ikke i Begyndelsen satte Sonden, at han heller ikke nu vil eller har Behag i Sonden i den fordannede Natur eller befærdet eller virket den, at

hun ikke tilfælder nogen til

hende.

3. Dog blir Sonder på denne Maade ikke ikke undtagne Guds. Da Gud har afdækket Gjerninger for højt han vil tillade de Ugadelige fra Synd, om ikke „a tota“, saa dog „a tanto“, som Skolerne siger. — D. v. f. om ikke aldeles, men dog for en Del — og fordi den oversætter Sondens Natur fra Menneksets Synd og Vilje til Djævelens Vilje. Thi den oprindelige Synd og Djævelens Durant høer de Ugienføde bestaa ikke deri, at de uden sit Vidende, under Toing tilslunges, et den ikke Vilje, men Willie — non voluntas, sed voluntas. — Underledes fortæller det sig med Usædvanlighedens Rødvendighed, at Menneket vilmed vilig vælger og gør et eller andet, men ikke kan vælge eller gøre det modsatte, men er usædvanlig indstænget til at følge en og samme Retning. Denne Rødvendighed tilslægges Augustin med rette den uigjenføde Vilje. Thi den vender sig, som Bernhard siger, ikke med lige stor Kraft og Væthed baade til det onde og til det Gode; men den er saaledes forderet af Sonden, at den af sig selv ikke kan undgå end hende Synd, vælge Son, hæde Behag i Synd. Bernhard udviser dette meget vakkert i den 8de Prædiken over Heijangen saaledes: „Jeg ved ikke når hvilken ond og underbar Maade det forholder sig, at Viljen, som af Sonnen er forderet, saaartager Rødvendighed for sig selv.“

Endelig er Sonden selv ifølge Guds retfarlige Dom ofte Straffen over Sonder. I denne Betydning drager Skriften ofte sterke Ord, hvor den taler om denne Son. Og omendtligt er ikke er Synd til at afgrense denne Guds Særtid, saa maa vi dog ved Høringen holde fast ved denne Omstændighed: „Gud er ikke Sondens Døber.“

1. Ligsteds maa den positive Side fremhæves, nemlig at Sondens Karer er Djævelens og de ugadelige Mennekses Vilje. Og ikke alene af den Grund er Djævelen Sondens Karer, at han sørger fra Begyndelsen — Joh. 8. 11 — heller ikke fordi Sonden er kommet ind i Verden ved et Mennekses formedelst Djævelens Aktion — Bibl. 2. 21. Rom. 5. 12 —, men fordi han er virkom i Mankens Kæmpe — Et. 2. 2. — Hvor den som ejer Synd er af Djævelen — Joh. 8. 8. — han forbinder Syndene — Kor. 4. 4 — holder Hjerte — Act. 5. 2 —, Mennekses holdes høje i Djævelens Snare til at gøre hans Vilje — 2 Tim. 2. 26. — Ær at de Ugadelige ikke i dette Dømme skal finde Meund til Hældsfældning, som nu de maa sin Vilje tilsluge til Overtrædelser og derfor ikke fortærer Træf, men Hældsfældning, fremvælter Jænk til nærmere Karer til Sonden: „Enhver fortærer, idet han drages og løses af sin egen Begjærlighed, og beretter naar Begjærligheden har undslægt, jæder den Synd. Derfor fortærer i Begjærelsescartilien ikke til Ting sammet: Djævelens og de onde Mennekses Vilje.“

Terter man demne Disputas om Sonden i den fordannede Natur el. af den uigjenføde Vilje er underlet befærdet eller virket den, at

den fortærer Hældsfældning ikke, at den ikke er en Aardervelle i Sindet og en Karoenthed i Viljen, men han en Toingsnødwendighed, hvis Oprindelse eller Karing er udenom Menneket, saaledes, at det ikke begynder paa noget uden at være drevet deri, men under al Toing træper strider imod.“

En sagaa Nødvendighed, siger Bernhard med rette, at der ikke er i Viljen. Augustin anser det for ligesaa absurd, at Viljen twinges af Nødvendighed, som at det funde være vorligt uden Varme.

Og Luther siger: „Derom Viljen tilslunges, et den ikke Vilje, men Willie — non voluntas, sed voluntas. — Underledes fortæller det sig med Usædvanlighedens Rødvendighed, at Menneket vilmed vilig vælger og gør et eller andet, men ikke kan vælge eller gøre det modsatte, men er usædvanlig indstænget til at følge en og samme Retning. Denne Rødvendighed tilslægges Augustin med rette den uigjenføde Vilje. Thi den vender sig, som Bernhard siger, ikke med lige stor Kraft og Væthed baade til det onde og til det Gode; men den er saaledes forderet af Sonden, at den af sig selv ikke kan undgå end hende Synd, vælge Son, hæde Behag i Synd. Bernhard udviser dette meget vakkert i den 8de Prædiken over Heijangen saaledes: „Jeg ved ikke når hvilken ond og underbar Maade det forholder sig, at Viljen, som af Sonnen er forderet, saaartager Rødvendighed for sig selv.“

Augustin siger i sit Skrift mod Pelagius's 2 Preve, 1ste Kap. 2. Kap.:

Afsædigt forsvinder den frie Vilje hos Synderen, som alle de Mennekses glemmem den sørger mest, som sørger med Selvbehag og med Kærlighed til Synden; de har Behag i det som de har dræbet til.“ Og konuertes, 2. Kap.: „I det onde har Menneket en fri Vilje, i hvem Behagretten maa eller mindre skult ejer udskabt har fast indpode Kærlighed til det onde, ejer som icke har betænkt sig til det.“ I hvilken Betydning og hvorfot de Gamle siger, at Menneket har en fri Vilje i det onde, ejer at den uigjenføde Vilje har Kraft kun til at synde, viser Augustin i et andet Kapitel, om Maaden og den frie Vilje, naar han siger: „Vad ingen gør i rette med Gud i sit Hjerte, men en hvem tilregne sig selv det, naar han sørger.“ D. v. f., lad han ikke lige hos en anden Morsagen til Sonden, men erfjænde, at den ligget hos ham selv, i hans Synd, i hans Hjerte. Vilje og Hjelster.

Hed behøres også Denomina-

tion: Bernhard's Distinctio:

„En Ting er det med en Toingsnødwendighed, hvis Oprindelse eller Karing er udenom Menneket, saaledes, at det ikke begynder paa noget uden at være drevet deri, men under al Toing træper strider imod.“ En sagaa Nødvendighed, siger Bernhard med rette, at der ikke er i Viljen. Augustin anser det for ligeaa absurd, at Viljen twinges af Nødvendighed, som at det funde være vorligt uden Varme.

Og Luther siger: „Derom Viljen tilslunges, et den ikke Vilje, men Willie — non voluntas, sed voluntas. — Underledes fortæller det sig med Usædvanlighedens Rødvendighed, at Menneket vilmed vilig vælger og gør et eller andet, men ikke kan vælge eller gøre det modsatte, men er usædvanlig indstænget til at følge en og samme Retning. Denne Rødvendighed tilslægges Augustin med rette den uigjenføde Vilje. Thi den vender sig, som Bernhard siger, ikke med lige stor Kraft og Væthed baade til det onde og til det Gode; men den er saaledes forderet af Sonden, at den af sig selv ikke kan undgå end hende Synd, vælge Son, hæde Behag i Synd. Bernhard udviser dette meget vakkert i den 8de Prædiken over Heijangen saaledes: „Jeg ved ikke når hvilken ond og underbar Maade det forholder sig, at Viljen, som af Sonnen er forderet, saaartager Rødvendighed for sig selv.“

Augustin siger i sit Skrift mod Pelagius's 2 Preve, 1ste Kap. 2. Kap.:

Afsædigt forsvinder den frie Vilje hos Synderen, som alle de Mennekses glemmem den sørger mest, som sørger med Selvbehag og med Kærlighed til Synden; de har Behag i det som de har dræbet til.“ Og konuertes, 2. Kap.: „I det onde har Menneket en fri Vilje, i hvem Behagretten maa eller mindre skult ejer udskabt har fast indpode Kærlighed til det onde, ejer som icke har betænkt sig til det.“ I hvilken Betydning og hvorfot de Gamle siger, at Menneket har en fri Vilje i det onde, ejer at den uigjenføde Vilje har Kraft kun til at synde, viser Augustin i et andet Kapitel, om Maaden og den frie Vilje, naar han siger: „Vad ingen gør i rette med Gud i sit Hjerte, men en hvem tilregne sig selv det, naar han sørger.“ D. v. f., lad han ikke lige hos en anden Morsagen til Sonden, men erfjænde, at den ligget hos ham selv, i hans Synd, i hans Hjerte. Vilje og Hjelster.

Hed behøres også Denomina-

Sde Bog af sine Beskendelser, det 5te Kapitel.

Summen af denne Uddeling er altsaa denne: Varen om den frie Vilje maa faaledes udformes, at Varen om Arvehunden og om Djævelens Voroni hueren joekles eller ferdunkles. Paa samme Tid maa Varen om den Djævelens Turoni hos den Wigjensføde faaledes udviles efter Skriften, at de ligedeliges Vilje ikke friges fra Stold og Syndens Kortlag henføres til en Døangsstraf. Om Nødvendigheden maa der ogsaa tales faaledes, at vi ikke gjør Gud til Syndens Øphav og Kærlig. Derom denne Regel følges, et Wigjellen af disse Spørgsmål ikke vankelige

Gothettes.

Rjender du Landet?

„Kvæler du, Hør, da jeg var siden og jeg var saa bedrævet over, at Mor var død, og jeg spurgt dig, hvor Mor var, sagde du: „Hun er i himmelen.“

Haderen niffede.

„Hvor er det Land der?“, spurte jeg, og da sagde du: „Det er et usjældt Land“ — bøsset du det, Hør?“

„Ja, men hvorfor kommer du paa de m. Barn?“ Ordene lod han bestyrke.

„Ja, nu nærmest vi os vist et usjældt Land, som jeg er saa begjærlig efter at se — men Himmelens — sjælder vi den?“

De Tolende var Director Bertold og Datter, og de stod nu paa Palmejordagensmorgen paa Hørdækket af Danmarkslibet „Ødesø“ paa Bei til det hellige Land

Tolen stod netop op bag Judeas Bjerg og gjorde det første Son af det hellige Land straalende Skjært.

Affe længe ejer første Baaden fra Hoppe Passagererne kom, og det var med dyb Krefrygt og Tak Bertold sagde til sin Datter:

„Gud sej Lov, at vi er komme godt og vel saa langt.“

Hildegard, saa bed Datteren, var iste sterkt.

Ten en Lunge var angrebet og en Reise til Syden skulle gjøre hende godt. Reisen havde vel anstrengt hende noget, men hun forstredte, at hun slet ikke var træt, og mi glædte det ham at komme op til Jerusalem til Paasken.

Høt en Mosie Mennesker, der drog til Jerusalem til Paaskleisten. Tilheds, tilhæft, fra Petoleim, fra Jaffa og Sisem, fra Sorien og fra Libanons Høider, fra Damaskus og fra Armenien itzsmmede Tusinder op til Jerusalem for at feire Paasken der

Onsdags Morgen saa de Jerualem's Tindee. „Ha ðar!“ sagde Hildegard, „der ser vi stuplerne paa den hellige Grav's Kirke. Da du viste mig Billederne af Jerusalem, medens jeg løn lagt, troede jeg oldrig, at jeg skulde saa se det jævle.“

Da Hildegard vaagnede Thorsdagsmorgen fikimede Solen ind til hende.

„Kan du islime saa idag da?“

taaftedt hun i sin Barnefronthed.

Gjennem Gionsporten kom de op id, hvor Herren istol havde midt Paaskemaalstidet, far han led. Her havde Hader og Datter en stille An-

dagt. Da de havde Giovanni Gudstjenesten i den lille Kirke, stodt de paa en ældre tifl Prest og Hustru, der ogsaa var kommet van Besøg til Jerusalem, og disse fire blev inart.

Om Eftermiddagen gif de sammen til Getsemanc, og Pastor Aahn, der var uslaa godt orienteret fortalte: „Der skal Herren have gaaet — — her inde kæmpede han sin høje Dødkamp.“

Dobt greben vendte de tilbage til Jerusalem, men om Aftenen sagde Pastor Aahn til sin Østen: „Fra den Hildegard kommer viit mærcend viit vi taaftet troet til at se det Land, hun inaffer saa meget om.“

Langfredag kom, og de fire var alle sammen. Det første de hørte var Sang fra en Del omvendte Jøder, der sang paa hebreisk de Salmer, Jesu Kælesti viser hen til.

Hvor betragtende, opsiget lad iste disse Profetier her paa Zion.

Director Bertold havde ment, han var bra nok — han levede jo som et hæderligt Menneske og besøgte Kirken. At han mistede sin Hustru, hantes han var en uretfærdighed.

Først da Datteren blev alvorlig syg, saa han til vieselig Ettertanke og begyndte at holde sig for Alvor til sin Freller. Da denne Langfredagmorgen hændte han sig dybt greben, og han syntes, at han nu til Lov til at lægge al sin Sand paa Jesus.

„Gud sej Lov, ogsaa for min Synd er han død!“ lod det tænksende i han Hjerte.

Da Hildegard forlod ved sin Datters Arm Kirken, var hun fuldt af en stille Fred. Men hendes hvide Legeme skalo.

„Er du jung, Barn?“ spurte Haderen bestyrket.

„Rei, Hør, bare lidt troet! Ja, dette har været en velsignet Langfredag!“

„Ja, ogsaa for mig!“ sagde Haderen, „jeg saa tro, at Jesus ogsaa er min Forsoner.“

Efterat Hildegard havde hvilet nu!

godt ud gif de til Golgota. De var en siden Stund inde i den hellige Grav's Kirke; men Varmen og Trængelsen var saa stor, at de snart maaatte videre.

Paa Doredpandestedet, hvor Jesus skal være forfæstet, nedlagde en tifl Munf en stræfts og talte over det 17de Vers i den 22de Salme: „De har givnenboret mine Hænder og mine Fodder.“

Saa stod de der paa Golgota, hvor Fresteren havde vojet sit Hoved og udgivet sin Hånd.

Uvisfærlig holdede Hæuberne sig op i lens Bon stod de der for sin Gud og Frester.

Som der forhelles om skindene at de var stille Sabaten over, saa var ogsaa disse Besagende stille Vordagen over.

Da Hildegard traangte ogsaa Høje og Ro, for at hun funde varre storlet til at seire Paaskleisten.

Haderen sad næsten hele Tiden hos sin Datter, der hvilte paa en Vaent, som stod inde paa Ømets Haade Tag og hvoreover der var spændt et Solseil.

Da Pastor Aahn fortalte, at hans Hustru havde taaft at myde Raherden, sagde Hildegard: „Skulde ikke vi ogsaa benætte Anledningen un?“

„Ja Barn, vi vil ogsaa følge med. Det skal blive riaa en Livs-heit!“

Om Eftermiddagen gjorde de en liden Prædiketur op mod Oljehjertet, ellers forbodd de sig rolige.

Paaskelotterne tonet hen over den hellige Stad som et jublende Halleluja.

Halleluja! hæblede ogsaa Hildegard, da hun vaagnede Paaskemorgen efter en god inrefende Sovn.

Tolen strælede saa der løs som en Jubelstøjt i Luftten.

De fire Venner gif isrit til den hellige Grav for at fanke sig tilberende ned i den store Frellens Kændesjærling, at Jesus virkelig var død, men at han var opstanden.

Kundi Kirken som en Procesion under Sang, og indenfor Kirken traangte magtige Orgeltouer ud, mældeende Halleluja!

Saa hørte de en Prædiken over Dagens store Begivenhed og Reb-Ræbverden. Men denne Stund blev dem ubrugeligt.

„Jeg begyndte at hænde Land,“ sagde Hildegard. „Og i sit stille Sind hælte min: „Det bliver viist ikke længere, for jeg skal hænde det himmeliske Land ogsaa.“

Hun havde haaret som en Knælle om. Herren hænt vilde hente hende.

Om Aftenen lagde hun til sin Datter: „Ja, om Edward, hænde min dre Bror, ogsaa havde været her

„Ja, jeg har netop taaft paa det samme,“ sagde Haderen, „jeg tror, han ville have setet andre Tanfer, om han havde været her hos os nu!“

„Ja, men jeg tror for vist, at også han skal have Rue for Jesus.“

Kristi Dag, 2den Paaskedag, var Hildegard nojsaa daaflig. Hun havde ondt for at viste, og Fresterne havde rent sluppet op. Hun måttede legge sig.

Hun Aahn lad hos hende.

„Jesus vil ikke forlade mig“, sagde hun.

„Rei, han vil være hos Dem,“ sagde Den Aahn. „Han siger jo selv: Mine Hånd hører min Højt, og jeg giver dem et evigt Liv, og ingen vil der dem af min Hånd.“

„Ja, ja,“ sagde den Enge. „Han lever og han holder Ord!“

Ud paa Natten fuldte hun en Blodstyrting, og man troede, at det var forbi. Men hun kom sig dog lidt, og hun funde enddog tale med dem.

„Hils Edward fra mig,“ sagde hun til Haderen. „Sig ham, at jeg glad er gaaet ind til min Hætte og Frester. Sig ham, at Jesus lever, og at det er bare ham, der kan gjøre os til virkelige Mennesker, — glæde jalige Mennesker — det, vi er ifabte til, —

Sig ham, at vi har en virkelig levende personlig Frester, han, der døde paa Golgota, og som blev begravet, men som er opstanden. Lad det være den sidste Hilsen fra mig, at den, som har Jesus, har det evige Liv!“

Ru gif det fort nedover med hende, og saa fratælte hun og gif bort.

Det sidste de hørte var:

„Til dig, Jesus, du min Frester og Gud.“

„Hymn!“

„Da de sagde sig at være vise, blev de Døarer.“

— Les Rom. 1, 16—26. —

En ung, sin Mand kom ind til Barbereen. Da han fundt alle Blodse optaque, begyndte han at gøre frem og tilbage, og stanede olidelig foran en stor Iggle, som stod og ubevægelig stod op paa et Stab.

„Men hvem har udstoppet den Iggle?“ udbrød den unge Hætte forstædt. Inden hvarede. Barbereen var fuldt optaget af sit arbeide, og de knæder, som mødte vente, til deres Tur kom, sad alle og løste, og brædt sig ikke om at tage nogen nogen Notis af den Nyindkomne.

„Men hr. Brøn, ser De ikke hvor
(Forts. paa Side 6.)

Hollets Mangfuldighed, som havde udensor, havde nedtegnet disse Ord for at tilfredsstille sin Overbevisning og Glæde, da opledes hans Mund, da blev han befriet fra sin Stumhed, som var en Folge af hans Vaner, og han prisede Guds blandt sine famtidige Kunde og han vi mere bevarges til at give rigelig for Guds Niges Udbredelse og hans store Navns Forhøjelse, saa fulde Salmissens Erfaring blive vores, nuar han siger: „D Trænghed udbredie du Rummet for mig.“ Og efter: „Herren har løst mine Vaner.“ Og med Blommaeden: „Den, som forbærmer sig over den fattige, han looner Herren van Rechte.“ Der er al Grund til at tro, at den er en Johannes — en benæder — som med Nedebonhed og Belbehag giver i Forhold til det, som han har, ikke i Forhold til det, som han ikke har (2 Kor. 8, 12). Gud ør derfor opmuntre os selv og andre til at gøre Generositet til Stoler, fordelose Børn og tilslige arbeide for Oprættelse af et Alderdomshjem. Gud lade alt ikke til sin Vre og Rechten Opbogslæge i sand og vitsom Guds frigt! — (M.)

„Forlader, saa skal eder forlades!“

En Dag trædte en bøt, bleg Moin, de ind i Woods Studerflammer.

„Dr. Woods, jeg har saa øste hørt Dem prædike om Guds Fred; den søger jeg, men“ — han stansede et øjeblik, mens døb Sjelerugst malede sig i hendes Træf — „jeg kan ikke finde den! Man De hjælpe mig?“

„Skender De Jesus?“ spurgte jeg. „Jeg tror på ham,“ var Svaret. „Beder De til ham?“

„Ja, men uden Resultat.“

„Uden Resultat!“ Jeg saa forstende på hende. „Saa man der ligge noget forstigt til Grund! Er De Dem noget bevidst?“

Hun slog Villen til Horden og fortalte med jætte Stemme, som om jeg ikke havde afhændt hende:

„Midt i Vennen saar jeg øste den Besiddethed, at jeg ikke holder, ikke kan føle, hvad mit Væber i Øjeblikket udtales. Hvad skal jeg gjøre?“

„Vi vil bede med dinanden,“ svarede jeg; „gentag nu helt ethvert af mine Ord, og faa nuart hin Asoleje vokommere Dem, saa stans!“ Derpaa knalede jeg ned; hun fulgte mit Eksempl, og jeg begyndte at bede Herrens Van. Jeg løn til den hemme Van. „Og forlad os vor Stald!“ hørte jeg tydelig fra hendes Væber. „Som og vi forlader vor Stalde!“ fortalte jeg ned. Værene men hvad var der vokommere?

Hun var sprungen op; forstædtig Beghed bestede hendes Træf.

„Jeg kan ikke bede den Van, al-

drig, aldrig!“ hvislede hun med en Stemme, der næsten foalede af Sjælsbøvægelse, og i det samme brød en Fortvilelseens Taarestram frem fra hendes Vanne.

„Saa vil De heller ikke finde Guds Fred,“ svorede jeg alvorlig, men mildt.

„Helt? Helt?! Saa er jeg fortalt!“ Og idet hun trædte tæt hen til mig, vedbled hun: „Jeg heuler en Stone — hvad hun har gjort imod mig, det kan det vil jeg aldrig tilgive hende, om sau min Ejrol skalde gaa tilgrunde derfor!“

Højende han jeg ned i en kundlaa Afstand af memefsigts Hød. „M Tidtale var forghævæ. Guds Raades uendelig Gud brod sig forgjæves imod Forbuddelens urofellige Alivde. Hun kom aldrig ud over den første Halvdel af den femte Van. Paa Hjælpslighedens Klippe led hun det evige Slibbrud. Om sider lagde Vanvældets Rat sig hen over denne opviste og dog saa jammerlig forblinde Hånd. Gud være hendas Ejrol nuadig!

Steakmet.

Kunne fortæller, at han den 1. Ide August 1865 var en Kest, som forbi en folkestof Kirke i Verden an der Ruhr. Han havde Lust til at biele den, og medens han ventede paa Møllerfonen, som skulle lufte ham ind, betragtede han Kirken fra alle Sider. Dovest oppe til han Sie van et lidet Van hængt ind i Sten, der var anbragt Side om Side med de andre Steene. En gammel Rose kom ju't hinsende forbi paa sine skrotter. Han spurgte hende, om hun vidste, hvad det lille Van var et jaadant Sted havde at behøde. Van fortalt e gne:

„Van det Sted, hvor Vanmet nu er indbrugget, sad for mange Aar siden en Gaardboer ved sit Arbeide. Men Vanet, som holdt hans Auru, sprang, og han faldede ned. Alle troede, at det var forbi med honn. Da man holdt paa med at reparere Kirken, laa der en Mængde store Stampestenene foran den. Men Manden kom fra det ned Skroffen. Ifølge det Grand kom han til Stade. Digtig forfættel, men ganske uskadt rejste han sig op. Hvoordan var det

nuadigt? Det var gif et Van og sagte efter Øversticaa, som spredte frem mellem Steene, og han faldt ligge paa Vanmet. Det knustes med det samme, men han blev reddet. Til Minde om Vanmet lod Manden et Van hænge ind i en Zin og satte derop.“

„Forstaar du ikke, hvad der greb Kunne han døbt i dette lille Træf, for han aldrig glemte hin Dag? Det

var, som han glemte dette hørte det gamle Evangelium om det Guds Van, som var Verdens Synd. Han uinfelige og dog uinfelige Haand, verfer, er han ikke et Billeder paa den hule falde Menseslegt, under hvilke verder det Guds Van led og døde? „Han blev saaret for vores Overtrædelser og knust for vores Misgivninger; Stroffen saa paa ham, forat vi skulle have Fred,“ ifølge den gamle Profet om ham Kar. Hundrede forud.

Et Afladsbreve.

Pave Innocents den 8de, død 1492, er berøget paa Grund af sin Venegrifshed og Salg af Embeder i Kirken. For at tjene Pengen folgte han ogsaa Aflad eller Syndstora desse. Et af hans Afladsbreve findes endnu i Originalen. Brevet er udstedt i Nürnberg i Aret 1485 og er trykt i Waartformat paa græt Papir. Ogsaa den Træbok, hvor med dette Afladsbreve er trykt, er bevaret og findes nu i Museet for Bogtrykstofsen i Leipzig. Dette Afladsbreve blev der folgt mange Exemplarer af. Dette berører Ravnets „Kristi fem Saar.“ Midt i Prebet var man tegnet med grobe Træf Jesu Hjerte, overet af et Spidshaar. Begge de øste Hjerner er afbildet hans Hjæder gjenemboret af Naglerne, i begge nedre Hjerner Herrens gjenemboredede Hjæder. En Tornetræs Denmark Villedets Namme. Tætten under dette Villedet lyder saaledes: „Denne indvendige Tunge“ (Tægterne i Sacrae Sabina) „i Hjertet viser den hellige Kristi Saars lande Brede og Langde. Elvort Mensete, som med sand Anger og Bekjendelse og med Andagi besvare dem, fortjener 7 Aars Forladelse for alle Synd, i ved Tildeling af den hellige Fader og Herre, Pave Innocents den ottende, saa øste dette Stet.“

Gud være Tal, at vi med Dr. Martin Luthers Ejenciste er befriet fra Afladens Bedræringelighed, saa at vi af Skriften ved, at vi ved Jesu Kristus har Forlæsning ved hans Blod, som er Sundernes Forladelse.

(Forts. fra Side 7.)

usset denne Auglen er udstoppet?“

vedblov den unge Herre.

„Hvor svigt og umaturalig holder den ikke Vingerne. Hovedet sidder jo aldeles indskremt, og Halsen er forst, jo, med et Ord, her har De rigtig lodet Dem norre, det kan De ikke høre Det i himmelstue og evige Stalte. Utallige Undere betegner Evangeliet Salterstog gennem Verden. Det er nu fjendt paa omkring 350 forskellige Spræg, og hvort har udvides det mere og mere. Det vil ikke være længe, førud

eller gis De Dem latterlig for hele Verden. Jeg kan fortælle Dem, at en ligle aldeles ikke kan lidde saaledes; den sidder altid stillet paa noget; ikke heller har Hulen haandomme fragede Aler. Da den er helt og holdent urfigtig ørstot, aldeles været imod Naturlovene, Anatomen og Stadiet hører os noget ganske andet, det er rigtig opværende, at De kan tale et Dyr i en jan umaturalig Stilling her i Deres Salong.“

Borbereren vedblov med sit Arbeide ideo et være.

„Ja, men se nu van Linse i Gr. Hvor kan dog nogen vove at anvende et farværligt Glas derfor? Den beder Dem virkelig. Dr. Brun, tag Auglen højt og lad den stoppe om Igien. Jeg skulle i Mælce med lidt Sagtværk og Opvisis kunne udstoppe en Hale bedre, end denne er udstoppt. Jeg skulle bestemt af en gammel Hat kunne gjøre en Sigur mere lig en virkelig Hale end den Tingst, som sidder der saa litte og stram, som om den var af Væder. Ha, ha! Det findes ikke en naturlig Hjør paa den.“

J komme Liebit, som han vrede disse Ord, begyndte den forstående ligle at være paa lig, og hoppede forstigtig ned, hvorefter den spadere frem og tilbage foran den forståede Herre, mens den betraktede ham med Villle, som smites at ville lige: „Denne Gang har din lille Smale Bider ladet dig forælga i Stitten. Anvend den aldrig mere paa en leende Ting! Jeg er en rigtig Ugle — og du oglaa.

God Morgen, Dr. Kritiser.“ —

Sånn man ikke ved Verden af denne lille Tildrogelse let bringes til at forstå van alle dem, som i vores Dage aldrig Optalte med sin Kritis over Bibelen? De ligner, trods al sin Verdon, den ovenfor nævnte unge Pralkans, som holdt paa med at forstå, at Iglen var et Guistver, indtil den røgte paa sig og dermed modbeviste ham. Den hellige Kristi er et levende Ord trods sin Kritis, og eniger, som i Treen vil ansiome dette Ord, skal cysare, at det også er Høber Liv i Hjertet.

Hør Borberer tang virkelig under alt det Snækket, og overlod til den levende Ting selv at besøge sin Met. Højsomhelli dette Ord har komme

ind i et Sunderhjerte, Haber det vel Liv; hungrende og tørstende Ting bliver vederbørgede, saarede Hjertet og Samvittigheden læges, og de Kattige har Det i himmelstue og evige Stalte. Utallige Undere betegner Evangeliet Salterstog gennem Verden. Det er nu fjendt paa omkring 350 forskellige Spræg, og hvort har udvides det mere og mere. Det vil ikke være længe, førud

den nu jo forbannede Bibel findes overalt i hele Verden, og fulder Sandere blandt alle Nationer til Troen paa Guds Son. Og engang, paa Dommens Dag, skal dette Ord, som nu jo lejlighed og roft faaet bort, blive haade Anslagter og Dommer.

„Augustana“.

Luther College
En friestlig Skole for gutter.
Freenrigt College Kursus

Freenrigt Preparatory School
Erstne Lærere — Grundig Undervisning — Samvittighedsfuld Læring — Sund Veliggengen — Gode Bevænligheder — Villigt Opførd. Graduerer fra overjordiske Akademier og High Schools opniges i College Department, først i Latin, fan indhente hvad de mangler i Norrø og Latin. — Anledning til Undervisning i Sang og Muusik, Taekseening, Shorthand og Typewriting. — Send efter Katalog med nærmere Oplysninger og Betingelser

C. S. Preus, Bestyrer
Decorah, Iowa.

PACIFIC DISTRICTS PRESTER.

Anberg, O. H., Kasserer for Parkland Alderdomshjem, Parkland, Wash.
Baasen, H. E., Silvana, Wash.
Bolland, J. M., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood.
Blakken, L., Box 175, Rockford, Wash.
Bergesen, H. E., 1727 W. 56th St., Seattle, Wash.
Belgium, H. S., 823 Athens Ave., Oakland, Cal. Tel. Oak 4356.
Hjerke, A. O., 6044 So. Warner St., Tacoma, Wash. Tel. 5972-J.
Borge, Olaf, 1654 11th Ave. E., Vancouver, B. C.
Horup, P., Cor. A & Pratt St., Eureka, Brevig, T. L., Parkland, Wash.
Bretvik, G. L., Genesee, Ida., Route 2 Box 39.

Carlsen, J., 9 Mission St., San Francisco, Cal.

Christensen, M. A., Stanwood, Wash.
Dahl, J. O., Bothell, Wash.
Ezer, Olaf, 1215 Harrison St., Seattle
Ensrud, J. O., 1416 35th Ave., Oakland, Cal.

Phone East 5962.
Gamarik, C. M., Coeur d'Alene, Idaho
Foss, L. C., 1010 Franklin Ave., Seattle, Wash.

Grönberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.

Hanson, G. A., Potlatch, Ida.
Harsied, B., Parkland, Wash.

Phone 7884-J-3.
Hellekson, O. C., 210 No. 2nd St., No.

Yakima, Wash.
Hendrikson, O. C., 425 E. 19th St., Portland, Ore.

Jagoes, O., 11 Madison, Wn.
Hong, N. J., Prof., Parkland, Wash.
Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.

Lane, Geo. O., 1464 Iron St., Bellingham, Wash.
Larsen, N. A., 912 So. 17th St., Tacoma, Wash.

Larsen, P. T., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
Lehns, Andrew L., Kasserer for in dremissionen i Pacific District,

Stanwood, Wash.
Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, 1016 Champion St., Bellingham, Wn.
Mikkelsen, A., Prof., 706 N. Anderson St., Ellensburg, Wash.
Neste, Th. P., 417-29th St., Astoria, Oregon.

Norgaard, C. H., 230 Lombard Ave., Everett, Wash.
Otteson, O. C., Portland, Ore.
Pedersen, N., California St., Santa Barbara, Cal.
Preus, O. J. H., 2610 Paloma Ave., Los Angeles, Cal.
Rasmussen, L., Burlington, Wash.
Sandmel, A., 1308 30th Ave. So., Seattle, Wash.
Stensrud, R. M., 2455 Howard St., San Francisco, Cal.
Skonsheld, M., Box 14, Lawrence, Wn.
Stub, H. A., 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
Tjernagel, H. M., Teller, Alaska.
Thorpe, R. O., Marshfield, Ore.
Xavier, J. U., Prof., Parkland, Wash.
Xavier, N. P., Parkland, Wash.
White, A. O., Silverton, Oregon.

ADVERTISING DIRECTORY.

Patronize our advertisers. You will find them all reliable. Use the Directory in the "Pacific Herald." It will tell you where to go.

	Page
Architects	7
Heath & Gove	7
Attorneys at Law	7
Carl H. Hall	8
Thos. Mattison	7
Anthony M. Arntson	8
Arctander & Jacobson	8
Clothing Stores	8
Herbst Clothes Shop	8
Banks	8
Scandinavian-American Bank	8
Doctors	7
Thorland	7
Hyslin	8
Rynning	8
Quevill	8
Dentists	8
J. W. Rawlings	8
H. D. Rawlings	8
A. K. Stibbens	8
Doerer	7
Blodget	7
Groceries	7
Parkland Mercantile Co.	7
Real Estate	8
Carl O. Kittelson	8
Hardware	8
Washington Tool Co.	8
Hospitals	7
Swedish	7
Meat Market	7
Parkland Meat Market	7
Lodging House	7
Luther Pilgr. Hus	7
Opticians	7
Kachlein	7
Paints and Oils	7
W. P. Fuller & Co.	7
Printing	7
D. W. Cooper	7
Photographers	8
Peterson	8

Tel. East 6751

Ind. 5771

Det Svenske Hospital

1733 Belmont Ave.

SEATTLE, WASH.

Plumbers	DO IT RIGHT
Ben Olson Co.	
Real Estate	PRINTING UP-TO-DATE
Storlie & Co.	
Restaurants	FASHION CRAFT CLOTHES
Berglund Coffee House	
Shoe Stores	Fit, Workmanship and Materials Guaranteed
Smith-Hendriksen & Co.	
Steamship Agencies	Tailors to Men and Women FASHION CRAFT TAILORS
Visell & Ekberg	
Tailors	H. O. Haugen, Pres.
Fashion Craft	
Undertakers	Wear FASHION CRAFT CLOTHES
C. O. Lynn Co.	
P. Oscar Storlie	Fit, Workmanship and Materials Guaranteed
What School?	
Pacific Lutheran Academy	Tailors to Men and Women FASHION CRAFT TAILORS
Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter	
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Rejsende.	H. O. Haugen, Pres.
Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og staar	
Emigranterne bi med Raad og Daad	Main 7959 Ind. 3504
HEATH & GOVE	
Architects	Dr. Torland
National Realty Building	
Tacoma	Uddannet ved Kr. Asia Universitet 201-2-3-4 Etel Bldg. (N. W. Cor. 2nd & Pike)
Telephone Main 8734	
John Holleque W. R. Thomas	SEATTLE
PARKLAND MERCANTILE COMPANY	
Gen'l Merchandise, Groceries, Hardware, Hay, Grain, Feed	Kontortid: 10-12, 2-4, 7-8 Privat Telephone Sunset East 6315
Main 7483-J3 Parkland, Wn.	
PARKLAND MEAT MARKET	Det Norske Emigranthjem, 45 Whitehall St., New York.
H. Berger, Proprietor	
Dealer in Fresh, Salt and Smoked Meats	Naar man kommer fra Vesten, mædes man gjerne af en hel Del "runners," som udgiver sig for Dampskibaliniens Agenter. Men Dampskibaliniens Agenter møder aldrig sine Passagerer ved Stationen her. Om man vil tage ind på Hjeomet, bør man helst telephone til os fra Stationen og vente der til vort Ombud kommer. Tel. 5251 Broad. Ellers tager man fra de fleste Stationer med Belt Line til Husets Dør. Fra New York Central Depot tager man Subway til South Ferry. Fra Pennsylvania Depot 8th Ave. car til Døren.
Live Stock of All Kinds	
Bought and Sold	
Phone Main 7843-R3	
Stat dem som overicer i Herold.	
W. P. FULLER & CO.	1117-19 A Street IV anbefaler vort mere Oplag — af —
1117-19 A Street	
MALING, OLJE, GLAS, DØRE OG VINDUER	IV har det største Assortment og er det betydelige Handelshus i denne Branche i Nordvesten.
OG VINDUER	
IV har det største Assortment	Main 1067— Tacoma, Wash.
og er det betydelige Handelshus i denne Branche i Nordvesten.	
Main 1067—	
Tacoma, Wash.	

IV anbefaler vort mere Oplag
— af —

MALING, OLJE, GLAS, DØRE OG VINDUER

IV har det største Assortment
og er det betydelige Handelshus
i denne Branche i Nordvesten.

Main 1067—
Tacoma, Wash.

Washington Tool and Hardware Co.

We are headquarters for the famous Yale locks and Builders Hardware in Tacoma. Also Keen Knitter Tools, Sporting Goods, Light and Heavy Hdwe.

Washington Tool & Hardware
928 Pacific Ave. Tacoma
Company

Ben Olsen Co.

Plumbing
and Heating
Main 392-A 2392
1130 Commerce Street
Tacoma Wash.

GOOD SHOES

For any member of the family
Prices? The lowest!

What more could be said?
SMITH-HENRICKSEN SHOE CO
936 Pacific Ave. Tacoma

Phone Main 2233
PETERSON
PHOTOGRAPHER
Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
903 Tacoma Avenue

Phone 6
CARL O. KITTLSEN
Successor to
Calhoun, Denny & Ewing
Real Estate, Insurance, Bonds
and Loans.
219 East Yakima Ave.
North Yakima, Wn.
Correspondence solicited in
English and Norwegian.

SCANDINAVIAN AMERICAN

BANK

of Tacoma
ASSETS OVER
TO MILLIONER DOLLARS
11th & Pacific
Aaben Lørdags Aftener

4 Procents aarlig Rente
ligger vi til Spareindekud to Gange
om Aaret
Begynd nu med \$1.00 eller mere.
J. E. Chilberg, Pres.; W. H. Pringle,
V.-Pres.; G. Lindberg, V.-Pres.;
H. C. Johnson, Cashier; H. Berg, Ass't
Cashier; J. F. Visell, Ernest Lister,
Geo. G. Williamson, Directors.

The Pacific Lutheran Academy AND Business College

A CHRISTIAN BOARDING SCHOOL FOR YOUNG
MEN AND WOMEN
Second Semester Opens Jan. 25.

Located in one of Tacoma's most beautiful suburbs; Modern Equipment; Steam Heat; Electric Light, Large Campus; Excellent Opportunity for Outdoor Exercise; New Gymnasium will be ready for use about February 1.

Offers thorough instruction, under efficient and experienced teachers, in all Common, High School, Normal, and Commercial Branches, and Music.

Prepares thoroughly, and in the shortest time possible, for College, for Business, for Teaching, for the Civil Service and for Citizenship.

Eight Courses, suitable classes for all. Special classes for Foreigners. No entrance examinations.

Expenses Low: Tuition, Room, Board and Washing for nine months \$150.00, eighteen weeks \$95.00, nine weeks \$50.00.

Send for catalogue.

Address N. J. HONG, Principal
Parkland, Wn.

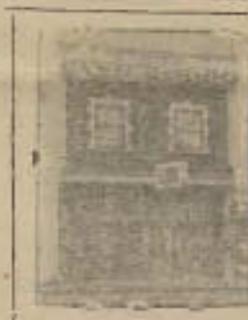
Norsk Begravelses Bureau

P. Oscar Storlie

Bedste Betjening til rimelige
Priser.

Embalmer og Damensistent

Telefon: Main 1122 So. Tacoma

Storlie & Company

Real Estate, Loans
Rentals, Insurance
Notary Public Main 1122
5034 Union Ave. So. Tacoma

Berglund Bros. Kaffehus

Deleste Sort Kaffe i Byen med Flis
og Sukker og Kager for

bare 5 Cents

1305 Commerce St. Tacoma

C. O. Lynn Co.

Scandinavisk Begravelsesbureau
910-912 Syd Tacoma Ave.
Tacoma, Wash.

Main 7745

A-4745

Lien's Pharmacy

Gledeboliggårdspothel.
Offs. B. Lien. Harry B. Spiviz
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udbyldes nöglagts
M. 7314 1101 Tacoma Ave.

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Vileller på alle forstørre Klasses
linier

VISELL & EKBERG

1321 Pacific Ave.

THOS. MATTISON

Attorney-at-Law—Notary Public
Special attention given to exami-
nation of Titles and Probate
Business
Rooms 403-9 Berlin Blg., Tacoma

HERE IS A THOUGHT FOR YOU

The best way for you to put
\$25 into a suit or rain coat
is to put \$15 of it into a
Herbst garment and slip
the other \$10 into one of
its pockets. — Our \$15
suits are regular \$25 values
No middleman's profit and
no high rents : : :

Take Elevator and Save \$10.00

Herbst Clothes Shop.

214-220 Nat'l Realty Bldg.

Phone Main 7220

CARL B. HALLS

Norsk Advokat

408 Lyon Building

Third & James Seattle, Wn.

Anthony M. Arntson

NORSK ADVOKAT
614-5-6 Fidelity Bldg.
Phone Main 6305

Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER

& C. JACOBSEN

NORSKE ADVOKATER

501-5 Lyon Bldg. Seattle

DR. J. L. RYNNING

Norsk Læge
French Street, 10th and Pacific AV.
Kontor Timor—4 fl 4 Ettr. Om
Spillene Spise Aftale
Kon. Mn. 7471 Res. Mn. 7866
Tacoma Wash.

Dr. C Quevli

Behandler Sygdomme i
Øren, Næse, Hals og Bryst.
Kontor Kl. 1—5 e. m.
Måndag, Onsdag og Lørdag også
KL. 7—8 e. m.
Kontor: 1618 Realty Bldg.

EVAN HYSLIN, M. D.

Læge og Kirurg
Fidelity Building, Tacoma
Tel. Main 400
Residence Tel. Main 935
Øgne undersøges nögligt

J. W. RAWLINGS, D. D. S.

H. D. RAWLINGS, D. D. S.

A. K. STEBBINS, D. D. S.

Tandlæger

507 Realty Bldg.

Telephone Main 5195

Tacoma, Wash.